

Εις την Ανάστασιν του Κυρίου (Γέροντας Αιμιλιανός, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Προτού ακόμη χαράξει, νύκτα, μέσα από την γαστέρα, μέσα από την κοιλίαν του τάφου βγήκε, ξεπετάχτηκε ο Αναστάς Κύριος. «Εκ γαστρός προ εωσφόρου» τον ήγειρεν ο ουράνιος Πατήρ, για να μείνη πια από τότε ο αιώνιος δικός μας αρχιερεύς.

Η ανάστασις του Χριστού είναι ένα ιδιαίτερον δώρον, το τελευταίον εκ των επιγείων δώρων του Κυρίου, ο Οποίος ανέβλυσε σαν μύρον μέσα από τον τάφον εκείνον. Δεν υπήρξε ποτέ ωραιότερον θησαυροφυλάκιον από τον τάφον του Κυρίου. Και δεν υπήρξε ποτέ ωραιότερον άνοιγμα από το άνοιγμα εκείνο του τάφου του Χριστού. Εδέχθη ο Πατήρ να ριφθή εις τον τάφον υπό των παρανόμων ο Υιός του, επειδή ακριβώς προώρισε εκ του τάφου να ανατείλη το φως.

Ο Πατήρ θα έμενε άγνωστος, απρόσιτος, εάν δεν ήρχετο το δεύτερον, ομοούσιον και συναίδιον φως, το φως του Χριστού. Και ο Χριστός θα έμενε ανερμήνευτος

τελικώς εις ημάς, εάν δεν απεκαλύπτετο το τρίτον φως, που είναι το εν και το αυτό φως, το φως του παναγίου Πνεύματος, το οποίον ήλθε όταν πια εξέλιπε η χαρά των ανθρώπων, ο Κύριος Ιησούς. Συνέφερε να φύγη Αυτός για να βγη από τον τάφον το καινούριο αυτό φως.

Σε έβαλαν τον «ωραίον κάλλει», λέγει ο προφήτης, επέτυχαν να σε ρίξουν μέσα εις τον λάκκον, σα να προφήτευαν το αιώνιον τέλος σου. Αυτό το χάρμα των οφθαλμών και αυτό το εντρύφημα των καρδιών, το κατέστησαν σαν κατι το βδελυκτόν και το μισητόν που δεν μπορούσε κανείς ούτε να το κοιτάξη. Αλλά «την γενεάν αυτού τις διηγήσεται;» Ποιος μπορεί να διηγηθή αυτούς που θα γεννηθούν από αυτόν τον νεκρόν; Ποιος μπορεί να αριθμήση τους πνευματικούς απογόνους του;

Διότι ο τάφος του Χριστού, η ανάστασις του Χριστού, είναι η αρχή μιας καινούριας γενεάς. Μιας γενεάς, η οποία δεν προέρχεται πλέον κατά σαρκικόν τρόπον εκ μηρών, αλλά γεννιέται εκ του τάφου. Εκ του μαρτυρίου, εκ του θανάτου του κατά Χριστόν, αναστήθηκε η καινούρια αυτή ζωή.

Είναι το γένος των ανθρώπων που όχι μονάχα δεν γεννώνται, αλλά που γεννούν πλέον αι καρδίαι των με τον θάνατον, τον οποίον υφίστανται. Αρχίζει η ζωή τους με τον θάνατον της βαπτίσεως, προχωράει εν συνεχεία με την κουράν, που είναι πάλι ένας τέλειος θάνατος, και προχωράει με τον τρίτον θάνατον, τον οριστικόν, εις τον τάφον.

Εκ του τάφου λοιπόν, εκ της μυστικής πλάσεως, η οποία συντελείται μέσα εις την γαστέρα του κατά Χριστόν θανάτου, εβλάστησε ό,τι εκλεκτότερον έχει η Εκκλησία μας: ο παρθενικός της κόσμος, η καινούρια αυτή γενεά των μοναχών.

Ποιος μπορεί να καταλάβη πώς γεννώνται παρθενικώς οι ψυχές; Πόσοι μπόρεσαν να καταλάβουν πώς η Παρθένος εγέννησε τον Χριστόν;

Πόσοι μπορούν να καταλάβουν ότι η παρθενία μας είναι ένας γάμος και μία γέννησις Πνεύματος αγίου; Πόσοι μπορούν να καταλάβουνε ότι όχι εκ των μηρών πλέον, αλλά εκ των πνευμάτων μας και εκ των καρδιών μας γεννώμεν Χριστόν και δίνομεν εις τον κόσμον το φως του Αγίου Πνεύματος;

Όλα αυτά είναι κρυμμένα μέσα εις τον τάφον του Χριστού. Η μοναχική μας ζωή είναι ο κεκρυμμένος θησαυρός που δεν μπορούν να τον ψηλαφήσουν τα μάτια των φυσικών και ψυχικών ανθρώπων, αλλά τον αποκαλύπτει ο Θεός μόνον εις τα νήπια, τα οποία επέλεξαν τον Χριστόν και τον έβαλαν εις τας καρδίας των. Ο μέγας Μωϋσής κάποτε, μέσα εις έναν εξαίσιον λόγον προς τους υιούς Ισραήλ, τους είχε προαναγγείλει την διάβασιν προς την γην της επαγγελίας. Αλλά μη ξεχνάτε, τους είπε, ότι εγώ δεν θα είμαι μαζί σας. Εγώ θα μείνω εδώ. Αλλά ο Κύριος ανάμεσα από τους αδελφούς σας θα αναστήση άλλον προφήτην ως εμέ, ο οποίος θα πάρη την δικήν μου την θέσιν. Εμένα μ' έφερε στον κόσμον για να είμαι η προτύπωσις Εκείνου, τον οποίον προσδοκάτε.

Προφήτης σημαίνει ο διδάσκαλος, ο εμπνευστής, αυτός που μεταφέρει νωπότατον το μήνυμα του Πατρός. Αυτός που ανοίγει τα ώτα του για να ακούση τι λέγει ο Πατήρ, κι αυτό το λέγει με το δικό του το στόμα και το μεταδίδει εις τας ψυχάς των ανθρώπων.

Θα ρθη λοιπόν ο προφήτης. Αυτός που θα συγκινεί και θα συγκλονίζει τις καρδιές. Θα ρθη Αυτός που θα εμπνέει τις καρδιές σας και θα τις κάνει μαρτυρικές, ηρωικές. Μέσα εκεί είναι η χωρα της καταπαύσεως, η γη Χαναάν, η χώρα της τρυφής. Αλλά η κατάπαυσις σας και η τρυφή σας είναι η ανάστασις που βγαίνει μέσα από το μαρτύριό σας. Θα σας οδηγή ο πρώτος μάρτυς, ο μέγας μάρτυς, ο μέγας αυτός προφήτης, ο μέγας διδάσκαλος, αυτός που ξεσηκώνει τις ψυχές και τα πνεύματα των ανθρώπων και τους μεταρσιώνει και τους ανεβάζει επάνω εις

τον ουρανόν.

Είναι λοιπόν, αγαπητοί μου πατέρες, ο αναστάς Κύριος ο αιώνιος προφήτης μας. Είναι ο ξεσηκωτής μας, είναι ο εμπνευστής μας, είναι ο διδάσκαλός μας. Είναι αυτός που ηγέρθη εκ νεκρών για να μας θυμίζει ότι από τον τάφον περνάει και η δική μας η μοναχική ζωή.

Είναι ο αναστάς Χριστός Αυτός που πάει μπροστά για να τον ακολουθούμε. Ο πρώτος μοναχός, ο πρώτος πατέρας, ο πρώτος “Γέροντας”.

Με την ανάστασιν του Χριστού μας εχάρισεν ο Θεός τον μοναδικό “Γέροντα”, τον μοναδικόν πατέρα, εις αυτήν την αιώνιον πορείαν μας, που είναι πλέον μία αναστημένη ζωή και μία «μυσταγωγία των εκείθεν αγαθών».

Είναι αυτός ο αναστάς Κύριος η ίδια η ζωή μας και ολόκληρος πλέον η ζωή μας είναι μία «εορτή διαβατήριος». Αυτώ τω Αναστάντι Χριστώ τω Θεώ ημών δόξα και κράτος εις αιώνας αιώνων.

(1979)